

אדמתה תעשה לי את
כון איך יאמרו שמעשת
נס הינה שלא נשרף
והאש אינה פג ביב
האדמתה שבתוכו ויש
להשיב מרווח של מה
שאמרו חכמינו וכורנום
לברכה בשפטו לפיה
שזה אש נוגעת בכל
סבירין משפטו בהכרזות
והוא מצופה נחשת על
מה שנראה לי והם אמרת
ודבריהם אמרת אבל עדין
יקשה עליינו שככל
האמור בשעת מסע אי
אבל בשעת המסע אי
אפשר להמציא אש תמיד
וחוק על המטבח והוא
חלול אין לו גג וואי
אפשר שהתחיה האש על
הסובב שציריך על
המטבח ממש, (כח, יח),
ועשיות שנים כרובים
הוב מקשה פריש
הרמב"ם ויל פרק
מ"ה חלק ב' מס' ב'
המוראה שאמותן מציאות
המלאים נמשר אחר
אמונות מציאות השם
יתברך ונזכר תחנן
הגבואה וה תורה ולחינווק
אמונה זו צורה השם
דעת אמתי שני למציאות
המלאים והשם, והוא
תחללה לנברואה לתרומה
ומבטל עבורה וזה שאלות
היתה צורה אחרת
בכרובים רציה לומר
ברוב אחד היה בז'
הטעה גם כן שקי
וחושבים שהוא צורת
אללה נعبد כעופר עבורה
וזה או שהמלך איש
התה צורה אחרת
שניות וכך אשר עשה שני
ברובים עט ביאור זה
אלתני ה' אחד, יתברך
קיים הרעת למציאות
המלאים ושותם רכבים
והיתה הענין בטע
מתועתם בהם בני אדם
שיחשבו שהם אלה
אחרי, שהם או זר או
ברא אלו גרכים עד כאן
זה לשונו, אמנים יקשה
מאור שאמנת יתיזה
השם היא הגולה
שבאמנות ולא הוזר
לעשות לה חזיק בשום
צורה כלל כמו שאמר
לא היה לך אליהם
אתרים לא תעשה לך
פ"ל ותמיהה וכי

אַהֲרֹן אָחִיךְ וְאֶת-בְּנֵי אֶתְךָ מִתּוֹךְ
בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לְכָה נָזְלֵי אַהֲרֹן נֶדֶב
וְאַבְיוֹא אָלֶעָזֶר וְאִתְמְרֵבְגֵי אַהֲרֹן:
וְעַלְשִׁית בְּגִידִי קָדְשָׁ לְאַהֲרֹן אָחִיךְ
לְכָבוֹד וְלְתִפְאָרָת: וְאַתָּה תְּדַבֵּר
אֶל-כָּל-חַכְמִילָב אֲשֶׁר מִלְאָתָיו
רוּם חַכְמָה וְעַשְׂוֵי אֶת-בְּנֵי אַהֲרֹן
לְקָדְשָׁו לְכָה נָזְלֵי: וְאֶל-הַבְּגָדִים
אֲשֶׁר יִעְשֻׂו חִשְׁמָן וְאַפּוֹד וְמַעַל
וּכְתָנָת תְּשַׁבֵּן מִצְנְפָת וְאַבְגָּט
וְעַשְׂוֵי בְּגִידִי-קָדְשָׁ לְאַהֲרֹן אָחִיךְ
וְלְבְנֵיו לְכָה נָזְלֵי: הַיּוֹם יִקְרֹא אֶת-
הַזָּהָב וְאֶת-הַתְּכִלָּת וְאֶת-הַאֲרָמָן
וְאֶת-הַתּוֹלְעָת הַשְׁנִי וְאֶת-הַשְׁשִׁישׁ: פ

ה'ז

המזכין: (ג) לקידשו לבהנו לי. נקדשו להכינוי
בכהונת ע"י הכהנים צהיר כהן לי ולסון כהונה סיירות
הוה צנענייה'לה בצלע': (ד) חושן. חכשיט כנגד הכלב:
ואפוד. נ"ל שמטתי ולמי מלחמי בבריתם פ"י תבניתו.
ולבוי יומר לי שהו הוגור לו מלהורי רחבי כרומח נב'
חויק כמין טיגר סקווין פרלי' נט' פחרנורות הדרות בכרוכות
על הסוטיס. כך מעסכו מלמטה טלמלר ודוד מגן
חסוך נד נמלנו טההוף מגרפה פ"ג. ו"ה" ג' לדוד צלון
זו אלג' הנורך ננדס טכרי נמלר וויטן טלי': ה' הת האפוד
וילמ' ב' ויחנור הווו נחצכ' האפוד ותרנוג הוניקלאום נסמיין
אלסולו למלו שבחנן גול' התגנוו והאפוד סס חכשיט
לכלו ו"ה" ג' נמלר צעל סס שטי' הקחנות סנו הול' קרווי
חסוך טכרי נמלר שטי' נחשות קמלס דמדנו טההוף
סס נבד וסכתות סס נבד והחכ' סס נבד נ'ך הני
חוימר צעל סס טכינר צל מטה קרווי פסוד מ"ס צההוף
ומקומו זו כמו אקלמר ווילפ' לו זו וכמאנ' כו' חנגו
שלמעלה כימנו זלכחות קבוצות זו. ועוד יומר לי

מגחת שין

בנה אליך והא' ושלש מלות אחריות שהם מועד יערך אותו ואחיך אהרן שיש בה אליך והא' וגניל להגיה ח' מלין בב' אה' ברישיהו ואה' בסופיתו בתה' תלת מלין ואה' ותلت מלין ואה' וכיווצא בוה' מצאתי אה'ך במסורת הברית תנירסא והפירוש: מהז לפרקם. לית ומזה לפרקם: ישראל; הצעז

כתרון מומת:

כח (א) הקרב. הקורף بلا דגש : (ד) ואפוד. מלא ואינו בהעתק הלוי ובסתורים מודוקים עמי' המסורתי כמו'ש לקמן ובריש ויקהל בסיד : (ו) ועשן את האפוד. פ' פתוחה : (ז) קצוותין. מלא ואינו בכל ספרים מודוקים וכיב' הרמיה על שגי קצוטינו סופ' ספק ודועשת ברוב א' מקצת מלא ומלא כתיב מלא

שמות כה ח' צ'ה

וְעַשׂ אֶת־הָאָפָר זֹהֵב תְּכִלָּת
וְאֲרָמָן תְּזַלְעָת שְׁנִי וְשְׁשָׁה מִשְׁאָר
מִעְשָׂה חַשְׁבָּב: שְׁתִּיכְתַּפְתָּ חֲבָרָת
יְהִיחִילוּ אֶל־שְׁנִי קְצֹתָיו וְחֲבָר:
חַזְחַשְׁבָּב אֶפְדָּתָו אֲשֶׁר עַל־יוּכְמַעֲשָׂה
מִפְנֵי יְהִיה זֹהֵב תְּכִלָּת וְאֲרָמָן
וְתְּזַלְעָת שְׁנִי וְשְׁשָׁה מִשְׁאָר: וְלִקְחָת
אֶת־שְׁתִּי אֶבְנֵי־שְׁהָם וְפִתְחָת
עַל־יָדָם שְׁמוֹת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל: שְׁשָׁה
מִשְׁמָרָתָם עַל הָאָבָן הַאַחֲת וְאֶת־

גיאור החקמה

ר' י

(1) העשו את הדאפוד. היטריה לפרט מטהה היגוף והחצן במלון נסיך פרקיסוינגן הקורע נלעטן נך חמי כותב מעתס כמות אכו למטען יונן הקורה צו וחת' כחרט על סדר מקראות. האפוד פמי כמי נסים רוככט טומיס וחוגר אלו מהחורי לננד לבו למיטה מהליין רחנו מלדת רוחב גנו כל חדס וויתר ומגניע טד עקדיו והחצן מהונר נכלן ונכלן על פיי רחנו ולג' נמחט תלע מטהה חרוג ומחריך נכלן ונכלן כדי לאקו ולחנור צו וככתפות מהוחרות נחצ'ה ג' לימין שט כל מין ונין: מעשה חזשב. כבר פרטתי סקוויארנית צטי קירות שלין נורת פני פנדרי זומות ו' ג' (1) שטי בתפות וגו'. הסינר מלטס וחצן האפוד הרכות כדי סייר נזקן גל צויר מכון ומכלן מלחורי רחנות דונמת סינר סנטיס וונגן צל כהן קיו מהוחרות חמץ צטי חתיקות מנין צמי רשות רחנות אחית לננד כל כתף ולכתף וווקפן צטי כתפותו עד סנקפות לפניו לננד החזקה ועדי מל צטי כתפותו המכון נלהיון מפנינו לננד ג' צו צליין נופתן חנוךן לטבעות המכון ונין זקותות והולאות לננד כתפות כמו טמפורת כהן קינותה כהן לחאת כל לח' אל שני וצטי הכנ' סאס קינותה כהן לחאת כל לח' אל שני קצחותו. אל רחנו צל האפוד צלון קירה רחנו ג' נון לננד ג' נון וג' צל כהן צויר עד לננד ג' נון ליט סקורין קוידי' צל נון ג' יונגרן צויר אין הונגרין נמתקום זימה ג' נומעה מלחיליות וגל' נממה מתנייקס אל' ננד עריליות: וחבר. האפוד עט מותן צטי כתפות סקלפוד יונדר חותם גמבחן למיטה חמץ ולג' יונדרס עמו ג' נוננס נבד אלה' מחרדים: (ח) וחשב אפרתו. יונגר צעל ידו והחצן דבוק, לחצן האפוד ולג' יס' נד וננד צויר ומוכרן כסחיל חתיקת החצן דבוק, לחצן האפוד ולג' יס' נד וננד צויר ומוכרן זהב תבלת וארגמן וחולעת שני' ושש משזר.

מגחת שי

חד ואיזו ומלא יוז' וכל אורייתא דכotta בר מון ב כתיב תרין וויאן בין צדי לתינו ותסדר יוז' בין תייז' לואיז' בתראה וסימן משני קאווטו דברוביטס דוקהלה על שני קאווטו דאפורו דואלה פקודי : (יא) פותחו חתם בעתק הלי חותם ירושלמי חותם עכלי ובסתרים מודוויקט חפר והוא הראשון מהתשרים שנמננו כאן במסורת ארץ פעה המודפס שhabia במגינים והאבנים תהינן על שמת בני ישראל שברשה ונפל בטשות זה נם בעל

תפללים חוץ מז'ריך לעשנות
לשם חיזוק יותר מאמנונת
היחודה והיה דיו לעבד
להיות כרבו כלא שום
אזור אלא אמונה ולא
עוד אלא שות הגיזור
בכרובים מוגן לא
העשנו ATI אלהי כספ
אליהי יהב, שפירושו בו
חכמיינו זכרונות לבדקה
יא העשו בדמותם ממשי,
ויכי מאחר שהדבר כן
איך יצוחה לעשנות כרובים
חיזוק לאמונת מציאות
ה מלאכים על זה היציקני
רוח בטמי למזוא דברי
חפץ להסיר מלבי הספק
הגדייל ולחקן דברי
הרמב"ס זיל בפרק זה
אטט שצרך שתדע
שבפערות הש"י נגית
לענין הכל בראשים
יארך מגdag הגללים על
מתכוניהם מעלה ענינים
מורדי ובשימים רופא
חולים מתיד אסורי עונה
עשוקים וכאלל רביט,
ומציאות המכינ אדים ואין
עליהם פעולה חוכחה על
מציאות כלל כלום
מצאת שאומרון פעולה
כל על ידי מלאכים
ידועים אם לא מזגד
הקבלה לבד ואפלו
מלאר המות אין שום
השגה להמן העם
בפערות אלו על צד
הקבלת מפני וה התי^ה
מעשה הכרובים צריך
חזק מציאותם אצל
ההמון אף על פי שזאת
Ճאנינה אינה שרשית
היא פרטית אשר שגורך
הנבראה אל י ה
יבמצעותה נראית לעין
בתונת חיבת שם
יתברך לשראל כמו
שאמרו רובתוינו זיל
במסכת ימא שהו
מלילין את הפרוכת
ומראין להם הכרובים
שהו מערין זה בזה
ויאומם להם ראו חיבתכם
לפניהם המוקם בחיקת זכר
עם נקבה, לפי שוה
הרגס גוזל מאד מכל
האסם הנעשים במקדש
שערי הכרובים היו
משני קומות הכפרות
ווארך על פי שדם
הרוחקים אמרתם וחזי
כל אחד מຕיריך הי
מתקרבין וצ דבקים
ומעורין זה בה שוה
נס בדור היה על חיבת

ישראל בלי ספק מן הנראת לעין אף על פי שהם מנסה לשנות קדשות הכהורת על ידי התחנה את מכוון הנס הרי מתקרבים ונודקים ומעורין זה בוה, ואמנם כתבתי זה לפי שלא ארנץ' אלא שהיו מערין בלבד ולא אמרו מתקרבים כי זה בברחה שהרי האחד רחוק מחייב אמתים וחצי שנאמר ועשה כרוב אחד מזכה מה וכרוב אחד מזכה

מהו:
ואני החושק בזה הספר
אומר וכי מאחר שהם
תוחקים זה מוה אמתיב
חצי מה בא למדנו
והיו הכרובים פורשי
כנפיים למלחה סוככים
בבוניהם על הכפרות,
אלא לפי עוזם הנס
ופלאו הין נראים שם
מתקרבים ונזכרים
זומעוריין זה בלה כאיש
המעוריה בלויות של
כמא דאת אמר מעבר
איש ולויות בمعد איש
ולויות סביבה, להודיע
כח הנס ההוא ולאין
דורשין במעשה מרוכה
וכבעשה הנס אלא
משמעות את האוזן מה
שיכולת לשמעו ודורש
וקבל שכר, וכל ה-
להודיע חיבתן של
ישראל עד כאן ונחזר
לענינו אמר הכותב
וועוד לפי דעתך צרייך
המאמין לדעת בהכרח
מציאות המלאכים מפני
זה תיקנו לנו בתפלה
אתה קדוש, וקדושים
יהלוך סלה רצה לומר
אחר שנאמין מציאת
השם צרייך שנאמין שיש
מלאים קדו ש ים
מקודשים ומעריצין והוא
הדין לקורשה רבבה אחר
שאומדים קדו ש ה-
זכאות צרייך לומר

חיק התקדזוק

יא) מעשה חרש. תיבת הראש תאר ובסמוֹך הריש פתרוחה מן הדגושים. ולולוי הריש היה וגוש לכן לא חשתנה תנעתו בسمיכותם כמשפט כל הדגושים. (הר'יב): יב) על כתפת. הפ' א רפה בכל התיגאן וכן כולה דלקמן:

שְׁמוֹת הַשְׁשָׁה הַנּוֹתָרִים עַל-הַאֲבָן
הַשְׁנִית כְּהוֹלְדוֹתֶם: יְמֻלָּעָה הַרְשָׁך
אֲבָן פָּתּוּחַ תְּתֵסֶת תְּפַתַּח אֶת-שְׁתַיִן
הַאֲבָנִים עַל-שְׁמַת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל
מִסְבָּתָם שְׁבָצּוֹת אֶחָד תְּעִשָּׂה אֶתְכֶם:
יְמֻלָּעָה אֶת-שְׁתַיִן הַאֲבָנִים עַל
כְּתָפַת הַאֲפָר אֲבָנִי זְפָרָן לְבָנִי
יִשְׂרָאֵל וְנִשְׁאָר אַהֲרֹן אֶת-שְׁמוֹתָם
לְבָנִי יְיָ עַל-שְׁתַיִן בְּתַפְיוֹ לְאַבְרָהָם:
סְנִי גַּג וְעִשִּׁית מִשְׁבָּצָת אֶחָד:
וְנִשְׁתַּתְיִשְׁרְשָׂרָת אֶחָד טְהוֹר מִגְּבָלָת
תְּעִשָּׂה אֶתְכֶם מִלְעָשָׂה עֲבָת וְנִתְתַּתְּ
אֶת-שְׁרָנָרָת הַעֲבָתָת עַל-
הַמִּשְׁבָּצָת: סְנִי גַּג וְעִשִּׁית חִשְׁמָלָת

מנחת שי

מנחת כהן וריל והאבנים על שמת בני ישראל דס' פקודי וככ"ב הרכינה זיל ח תם ג' חסרים ואיזו באורייתא וס"י מעשה חרש. ועשית צין. והאבנים על שמת. ושארוא מלאים ואיזו וככ"ב בנותחי ריקי עכ"ל : (יב) ונשא אהרן את שמותם. כל לישנא אחסר ואיזו בר מן ב' מלאים ונמסר עליה במסורת דיאק שמו תם תריין מלאים וסימן ונשא אהרן את שמותם ואלה שמותם דמרגלים ושארוא שמו תם אהרן ואיזו מסורה ומסר עלייהון תלהן חסרים שבושא הוא דחסרים טובא הח ונוסתי דיקי במסורת קמיהה

בעל המטוּרים
בעל מטוּרים מל' י' ז' צמ"ב ט"ל ע"ג צמ"ב י"ז ו' ג' ו' :

כעפפת הטיינר פויינ' קהנגורה : בטעשא
אונטה חוסכ ומחמתת מינין קך לריינט
וומחמתת מיניס : טמנו יוזה . ע
יארגנו נכל ויתברעו : (י) בחולודרכן
רלונן שמיען לוי יטודקה דן ונפתלן
האטניות נד הדר יטאנדר וטונן יוסף . ואכן
בתוכ גמוקס חולדתו כ"ה מותיות
(יג) מעשה הריש אבן . מעטך קי
הה לדוק הקול לחינה סלהחריו ולפייה
בגופו . וכן מרט מעליים נטה קו מרכז
ברגן מענד כל הלה דזוקיס וטוחוויז
כתרנוווט . כתוב מפרק תנכלף דטוק
בתוכון כמו שטורלן חותמי טכניות
כתב ניכר ומפורט : על שמות . כמו
משਬצות . מוקפות הוהנישס גמאכט
מושבכ הוהנן זוואכ כמיין גומל למלד
גמאכטאות מילאכטאות סוננטה אה

תרגום אונקלוס

זגבע יהורי. ובזע שיר
מגביר ימי: טן. מבע
[יין מרובע] ימי אין.
ורפה אירביה ורפה פותיה:
ין. ומשלים ביה אשלהות
אכנה. ארבעה סדרין דלאן
טב. סדרא גדקאה. ספאנ
דראן ובראן סדרא סד: יה.
וסדרא פונא אונרגדין [יין
אונרגדין] שבוני וסbulkום:
יט. וסדרא תלמידה. קניiri
טבקニア ואין גלא: כ.
וסדרא רבייצה. ברום יפה
ובורלא יונטיר. ספאנ
גרטב. הון לאשלהותהון:
כא. ואכנה. יהונ. צל
שפחת בני ישראל. טבר
צשרי צל שמחהון. קמבר
מפרש גלא דזקא גבר
צל שמה. יהונ. למרי
צחל שבטי: כב. ומגביר
צל חושנא. פכין מטפנן
על גדרלו. דרכב דבי:

בעל הטעורים

הן טה זה הניתן כי סבון סבון כחצין
ומכתי יתנוון מטבון בס כל אלה ורעד מד
ונען מה. זו ק' יתקם מטבון. וכחני ז'.

מְלֻשָּׁה חַשְׁבָּכְמְלֻשָּׁה אֶפְדָּתְלַעַשְׁנִי
זֹהֵב תְּבִלָּת וְאֶרְגָּמָן וְתוֹלָעָת נְשָׁנִי
וְשָׁשָׁ מְשָׁוֵר תְּלֻשָּׁה אֶתְוָה טְרַבּוּל
יְהִיא כְּפֹל אֶרְתָּאָרְכּוּוֹרְתָּרְחָבוּ
זְוִימָאָתְבּוּ מְלָאָתְאָבָן אֶרְבְּעָה
טְוִירָאָבָן טְוָרָאָרְסְפְּטָה וּבְרָקָת
הַטְּוִירָה אֲחָד : יְיָהְטִירָה נְשָׁנִי נְפָךְ
סְפִיר וְיְהָלָם : ט וְהַטְּוִירָה שְׁלִישִׁי
לְשָׁם שָׁבּוּ וְאַחֲלָמָה : ט וְהַטְּוִירָה
הַרְבִּיעִי תְּרִשְׁיעִישׁ וְשָׁהָם וְיִשְׁפָה
מְשָׁבְּצָים זֹהֵב יְהִוָּה בְּמַלְ�אָתָם :
כְּאֵוָה אֲבָנִים תְּהִין עַל-שְׁמָתָבְנִי
יִשְׂרָאֵל שְׁתִים עַשְׂרָה עַל-שְׁמָתָם
פְּתֻוחָה חֹתָם אִישׁ עַל-שְׁמוֹ תְּהִין
לְשָׁנִי עַשְׂרָה שְׁבָט : כְּכָל-עַשְׁוִית עַל-
הַחֲשִׁין שְׁדָשָׁת גְּבָלָת מְלֻשָּׁה עֲבָת

סתוקי זה伶ין תרין מלאים ושארא לישנא חסר הרטמה זיל : (יח) ויהלם. בס"ס הי"ד בקמץ : (יט) ואחלמה. מלועל כי הטעם במלמד לא כמיים : (כ) ורשפה. במקצת ס"ס הפה"א באזרי כמו"ש ביחסוקאל כ"ח וכן ראיית בבדפוס ישן וכ"כ בעל אה"ת והיו"ד במאיריך בכל הסטרים וכתו במכלול דף קפ"ח אבל בשר הקרבן זלהצ' ב הדרבן. כדרבונות ושפחה וברכת זזהב. וש הדדי במרומות. יזל מים מדליון. קבלנו קריאטם בקמץ דחוב ולא שמענו ולא ראינו בהם מחלוקת. וכותב המכלה יוסי על ושפה גוראה שאין בזוד געיא ע"כ. ובאן דברינו נראין כי במקצתם כתוב דוד'ק בברור שהם בגעיא ועינן מ"ש בסוף קהילת עלי כדרבונות ובשומאל א' יג' על ולהחיב הדרבן ויתזוקאל. מ' על בשר הקרבן : (כא) לשני עשר. ב' בלישנא באורייתא דון ואידיך ו ש ני עשר בקר דזובייאו את קרבעם ושואא אוריתא ללשנים עשר כתיב ואיכא אחרני בשאר קרייא : (כב) מעשה עבתה. ה'א בסוף תיבת מעשה שבמקרא קטנה משנת ש"ז וכותב מעשת בת"י : (כד) ונחת את שתי עבותת. בה"א לבסוף בכל ספרים מדויקים וגם בהעתק הלילי וגם במ"ג פרשת תרומה לא נמנא במנינו המסתרים וכן הביאם הרטמה זיל וזה יט' חסרים בטורה

משמעותם ואומרים בכך המלאכים ופירוש פסוק לא תשוען אני חיקנו רשי' שלא נעשה גבוריבי מכסף וכחבי אלהי כסף ואלהי הבהיר לא תשוען לכם וגתיישב הפסוק ודברי הארמב"ם על מתחונתם, יכול אחד שהתיידר צורתן לעשות מהות במקדש גנך גונעתה לנו לזריא תלמוד לומר ואלהי הבהיר לא תשועה لكم, ומפני זה דברו דיעות המפרשים בפסק לא תשען אני שאין ממשמעתו תורה על המלאכים, ורבינו שם טוב וכורנו לברכה יש לו דעת אחרת בטעם הכרובים אמר מאחר שתכלית התורה להשלים המשן האנושי לעלות למחיצין בין הכרובין נקבה באמצעות התורה והמצחת לכך הי הכרובים דוגמא לנו, פרושי כנפיהם לטעללה לרמותנו לנו שנע לה בפעולתיו ומחשבותינו לטעללה כדין שנע לה למחיצתינו ונמנתם איש אל אחדיו אל הקפורה רזה לומר שנהיה תמיד הרים ומעינים בתורה שהיא כארון ואני גוטפחי ונמנתם איש אל אחדיו שלמדו האדם ולא די אלא שילמד לאחרים מפני זה היה הבית רבבו צורתי הכרובים והכפורת

ח' בדרכון

(ז) ויתלם. הת"א בקמ"ץ
חטף בכל חמיגאנן:
(ט) וישפה. הפ"א רפה
בכל חמיגאנן וכובלחו
שארא. וכותב רוז' כי
הקמץ רחוב והמוש"א נע
וישכן קבלו קרייאתנה.
ג'יש בס' חלק הוקודוק
וככ"ס הר"י ז' מלך והיה
לך לאות תיבת ישפה
шибיזקאל כ"ח שבא
שופר בידיו כי היא
בטעם זקייף ולא בןakan
שבאה באתונה ולעלום
בבראנו שווה:

תבניאן צו. [א) מהין בא ריח.] (ב) שרת גבלת. השורה שבריש נע מפני הגז שבעין וכיה ב התבניאן:

הומש מאות שנים וועט הילמים כגד הסוכב וכמו שהילם סוכב תחכם נקרא זה סוכב זוזו באמה בת ששה טפחים על שם שיש מעילות לכיס ואן גוא אסא אמר השמיים כסא ותאץ האום רבל, עולם המלאים כבוד נבה מקום המערכת והקרנות ארבע כגד אותיות ההשם ורצה לומר שהשם יתברך מיש על כלון וזהרבן אם יהיה על הכהונה הרואיה ציר לכל חלק мало הרואי לו הדם ביסוד התאות בקרנות הבשר למעלה וזהבן דוגמא למכיאל ההשר הגודל שמקיב נפשות הדקיים למעלה על המזבח וכן הווא אמר כי שפטי בהן ישמרו דעת כי מלך צבאות הווא וועל אמרם בגנוג אשר פקירתם

אהב טהור : י וְעַשֵּׂת עַל-הַחִשֵּׁן
שְׁתִי טָבָעוֹת אֶהָב וְנִתְחַתָּא אֶת-שְׁתִי
הַטָּבָעוֹת עַל-שְׁנִי קְצֹות הַחִשֵּׁן :
וְנִתְחַתָּא אֶת-שְׁתִי עֲבָתָה תְּזַהֵב
עַל-שְׁתִי הַטָּבָעָת אֶל-קְצֹות הַחִשֵּׁן :
כְּוֹאֶת שְׁתִי קְצֹות שְׁתִי הַעֲבָתָה
תְּתַן עַל-שְׁתִי הַמְשֻבְצֹות וְנִתְחַתָּה
עַל-כְּתָפֹת הַאֲפֹד אֶל-מַוְיל פְּנֵיו :
וְעַשֵּׂת שְׁתִי טָבָעוֹת אֶהָב וְשִׁמְתָה
אֶתְם עַל-שְׁנִי קְצֹות הַחִשֵּׁן עַל-
שְׁפָרוֹ אֲשֶׁר אֶל-עַבְרָה הַאֲפֹד
בִּיתָה : י וְעַשֵּׂת שְׁתִי טָבָעוֹת אֶהָב
עַל-שְׁתִי כְּתָפֹת הַאֲפֹד מִלְמֹתָה
תְּמִחְבְּרָתוֹ מִמְעָל לִחְשָׁב הַאֲפֹד :

בנוגן הchten וכל נטול לו קלה חומריאן בלאז' : מעשה
עבות . מסכה קלייטה : (כג) על החושן . לזרק החותן
כדי לנקנשכו . ווילג יתכן לומר שטהה חמלת טפייתן
טלו עלהיל מה כו ומודר ונחת את שטי בטניות
וכלו כרך נתווים כו וויה לו לכתוב במחלת המקרה
ונבנית על קלות הchten שטי טביעות זכוכ ווילג ברירות
זרק קלה לפתור כן : על שני קציות החושן . לשתי
פלות סכנדן הנוואר לימנית ולסמלנית הבדים מול כתיפות
כחלוף : (כד) ונחרחה אה שחי עברותה הזחוב . כן
כן פרשות גמלות כתיבות למעלה ווילג פירס מקום
קונען בתמן טכסי מפרץ לך טיקול וווערכן בענויות
וחודט נך עאן כן ארולדיונות צארו נפרצת האל פקיידי
על פוקלטו : (כג) ואה שרי קצאות . כל צמי הענויות
כ' רוחיקס בלענלהחה ווילת : תרין על השתיהםשבצוז .
כן כן כתבות מעלה דין פרשת החן ופרשת קהן
וילג פירס לה לרךן ווילג מקומן טכסי מפרץ סיטאען
בען רוחאי הענויות כתמוכות בטמונות החן לימיין
ואטמאן גאנז כטול פאי רוחאי סדרות סימניות תוקט
במסגנות סל ימין וכן צעל מאלן פאי רוחאי סדרות
ספמלהה : ונחרהה . ספמגנות טעל כתפיה הילסוד לחמת
או ווילת צו נמלחו כתפות הילסוד מהזקין מה גאנען

ובמסורת הדוטס כתיב שם ועשית על החשן שרשות וטעות הוא ור' ועשית על החשן שתי טבעות זהב ונחת ובסוף כתיב הרב זיל הלין ייט הסרים באוריתא ושארא מלאים וכולגן גוסחיה דיקי סלקי: (כח) ונחתה על כתפות האפר. בהעתק תלוי כתפות ירושלמי כתפות עכ'ל ובבסטרים מדוייקים מלא וכן מצאי במסורת כת' כתפות כי מלאים בתודה ואת שתי קצאות ונחתה אתם על שתי ו'כ' הרמיה זיל: (כו) אל עבר האפר ניתה, במקצת ספרים כתוב האפר חסר ואיזו והמסורת שליהם ט' מלאים בלישנין ולא נמנת זה עמהם וכן הוא במסורת גודשו ע'כ' ואלה הבגדים אשר יעשו חזן ואפסוד ואית הכריע לעקיר שהוא מלא ואיזו כי כ' הוא בכל סיס וככתב שוכן מזא במסורת מדורקית כי' פשרה מלאים בלישניא בתורה וזה אחד מלהם וכיב' בס' שמן שנון וגמ' הרמיה זיל כתוב ואית מסורת ומסורה גבי חזן ואפסוד ומיעל תשעת מלאים והוא שבסלא דעל כORTHק עשרה והם ועין בריש ויקהיל: (כו) על שתי כתפות, בעל לשון למורים מנאו בכלל

תרגום אונקלוס

ונגרן כתפי איטוֹךָא פְּלַכְעַ
אלקביל אַפּוּהִי . רַקְבֵּיל
לְזִית לְזִיִּי . מְזֻלְּנִי . לְהַקְּנִין
אִיטוֹךָא : כֵת . נִקְדּוֹן יְתִ
חוֹשְׁנָא . מְזֻקְמִיה . לְעַקְתָּה
אִיטוֹךָא בְּחִיסָא דְמַכְילָתָא .
לְפַקְנִי עַל הַקְּנִין אִיטוֹךָא .
מְלָא יְמַבֵּק חֹשְׁנָא . מְזֻלְּנִי
אִיטוֹךָא : כֵט . וַיְטֹול אֶפְרָאֵל .
יְתִ שְׁמַקְתָּה גַּנִּי יְשֻׁרָּאֵל .
לְחַשּׁוֹן דִינָא . עַל לְבִיה
גְּמִיאַלְיָה לְקוּרְשָׁא . לְדוֹכְרָנוֹ
אֲדָם יְיָ טְדִירָא : ל . וְתַפְנִין
גְּחַשּׁוֹן דִינָא . יְת אָוָרִיא
יְתִ תּוֹמֵא . וַיְהִוָּן עַל לְכָא
יְאַפְרָן . גְּמִיאַלְיָה לְקָדָם יְיָ
וַיְטֹול אֶפְרָאֵל . יְת דִינָה גַּנִּי
שְׁרָאֵל עַל לְבִיה . קָדָם יְיָ
עֲדִירָא : לא . וְמַכְבִּיד . יְת
גְּזַקְעַל אִיטוֹךָא גַּמְרִיר פְּכָלָא :
לְבָב וְיַעַי שָׁפִיה כְּפִיל לְגַוְינָה .
אֲוּרָא . יְתִי מְקֻפָּה לְפּוֹמִיה
סְחֹור סְחוּר עַזְבָּד קְסִי .
כְּפָלוּם שְׂרִין . יְתִי לִיה זְלָא

146 שמות כה חצ'ה
ביה וירבסו את־הַחַשֵּׁן מִטְבָּעָתָו
אל־טְבָעָת האפוד בפתיל תכלת
להיות על־חישב האפוד ולא־ייח
החשן מעל האפוד: נונשא אהרן
את־שמות בני־ישראל אל בחשן
המשפט על־לבו בבאו אל־הקדש
לאברך לפניהם תמיד: יונחת אל־
חשן המשפט את־הארים ואת־
התומים והיו על־לב אהרן בבאו
לפניהם יי' נונשא אהרן את־משפט
בני־ישראל על־לבו לפניהם יי'
תמיד: ס שלישי לא ועשית את־מעיל
האפוד בليل תכלת: יי' והיה פיך
ראשו בתוכו שפה יהירה לפיו סביב
מעשה אריג בפיה תחראה יהה־לו לא

בעל המטרים

ולרכיש אופירוס (כ"י), לוד' יאנטן, לאן גולדנברג וויל קומפונס. (ב"י) קומפונס. נון
גאנז. סטראוסן. אנטון לאן פְּרַנְצֶסָק אַלְפִּין גְּלַעְדִּיבָּק אַלְפִּין גְּלַעְדִּיבָּק וֵינְסָטִין.

דשוי

לעומת כמנורה ואלו נחותים מעט בוגר וקיפת. הכתפות
הו' סגול מרמלד לחכ' האחד וכן בגנד סוף החתן
בנוגון פtile תכלת כחולן כתכעות ובכוננותה החקט יוכסן
בחולו סתיל לימון ולבמלו צלול וכח תחתית החתן הולך
לפניהם וחור נוקט על קרימו ונמלה מישוב על
המועל טה: מבול פנו'. בעדר החילון: (כח) וירכם.
בזוזן חנוך וכן מרכמי לח' חנורי חכרי רבעים וכן
מעיל האבוף. עטלוף ייחן עלי' נמנורה: כליל
תבלת. כלו' תכלת שחון מין חחל מעורב בו: (לכ) זהה
בקופה ועומקה ישו' נקעת מסור וומה לילך: להיות
פי ראשו. פי המעל בגבבו קוח סתיית בית הכלואר:
בהובו. כתרנוו' כפל לגובה. כפוף לתוכו נהיות לו
לסתה כסילתו והיא משכה חרוג ולם נמחט: בפי תחרה.
לMANDO ספכריםויס נספס פילס כפל: לא יקרע. כדי
שלג יקרע וכפורה טונר נלו' צוה ממין גלן
כטבוקע ערבונה נטענו' בחוג' בסני' רבצון צעל יון. בום

הורם שהם דגש בתר יהוא ואני מזאתיו רפה כרינו בספרים כי מודיעקים והתייא על האחד שבכחותיו שרדיק^ט כתוב לפא' לא שהוא רפה וכן וסקלו באבניהם ובאותו הפרק עצמו מנה שתיהן עם הורם שהגושים וכבר תמה עליו בעל מגן דוד בטענת נז' נס' גם בעל אדור תורה כתוב היכף רפה: על שתי כתפות ואפוד. בהתקף הלוי האפוד ירושמי האדר עכ"ל ובספרים מודיעקים מלאו וכן דוא במסורת בכל המלאים. ואפוד כי מה שכותב במסורת הגותש שתי כתפות האפוד קדמאה ב' בו ריל הא' והשני שבוטסוק זה דשניתם מלאים וכן במסורת כי ועשית שתי טבעות זהב ב' בפסוק וכמ"ש בריש וייחל: ממעל. בזוקף גדול לא בכפר: לחשב האפוד. מלא המופיס פעה ולא זכר שמנאו במסורת עם המלאים: (כח) מסבעתו. מסבעתו ק': אולי ג'ל אבגאנזינו כל רדאך.

בלימה לבך לא מחלפו
במוחה והקרבן טעם
לקרב הספירות אלף
יחוד שלם כמו שפירש
בספר הזוהר בפרק ויקרא
ובתורה האופן יהיה הקרבן
richt נירוח אשה למי
והמשכלי יבין.

פרק תצונה

ואתה תצוה כתב
בעל הטורים כתב
נשים צוה, נשים פולח
תי, ואני התרשם בזה
הספר אומר מה טעם
גיטאות הנשים, בהדלקת
הנרת, כבר אמרו חכמינו
זכרוןם לברכה היא
כתבה או רפואם רצחה
לומד גרמה מיתה לאדם
הראשון תעסוק במצוות
ניד' شهرין כתיב,
ניד' ה' נשמת אדם וחושש
כל חרדי בטח' נשים
בגימטריא הנשמה ראה
לומר בזה שתשמור
עצמך שלא תקלקל
בעצמה ותבווא לדי'
כבוד' הנשמה המכונה
בנה, ונשים עוללה
בגימטריא שמן והיחד
בחילוף אותיות של
א' ח' ס' פ' ר' רצחה לומד
פטילה. מכאן לשמן
יופתיה כתוך הכלוי
ר' ל' שתוכך עצמה כמו
השmeno הגתון בתוד הנר
ותחליק הפטילה ר' ל'
בזה שייה זרעה הבון
יר' כמו השמן שאם
נתעורר בדבר מכוער
איינו מدلיק יפה
כך היא צריכה להיות
מורוזת וננתנת דעתה
ורצונה עם בעלה
המפניה בפטילה של נר
כמאנ דאיתו ורבורה אשה
גביאת אשת לפידות
כבד שיחיו לה בנים
מאיריים בתורה וזונו
דיקחו אליך שמן זית
וחוד כתית למארה, וכן
ונשים פולח ניר, חילה,
גניתה חיין, קח ב' נר
שהוא באט-בש' עם

עולה י"ש
לנוחה להניל אהבי יש,
לומר שם
עצמה במדות
אללו תוכה לחיים ולאור
לבניה
ותוכה לבנייה
בלימוד התורה והמצוות